

S

1

7

DIVOTVÛRCE

SEBASTIEN DE CASTELL

1

S

DIVOTVŮRCE

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Sebastien de Castell

Divotvůrce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DIVOTVŮRCE

DIVOTVÛRCE

SEBASTIEN DE CASTELL

EGMONT

Original title: *Spellslinger*
Text copyright © Sebastien de Castell, 2017
Cover illustrations © Dale Halvorsen/Sam Hadley, 2017
Text illustrations copyright © Sam Hadley, 2017
Originally published in English language as *Spellslinger/Shadowblack/Hextracker and Soulbinder, Queenslayer, Crownbreaker* by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Zaffre, London
The moral rights of the author have been asserted

Toto dílo je fikce. Jména, místa, události a příhody jsou buď plodem autorovy představivosti, nebo použity fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná.

EGMONT

Vydalo nakladatelství EGMONT v Praze roku 2017 ve společnosti Albatros Media, a. s., se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 5203

Z anglického originálu *Spellslinger* přeložil Peter Kadlec

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-4086-1

ISBN e-knihy 978-80-252-4264-3

14. První vydání

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.albatrosmedia.cz

www.egmont.cz

*Věnováno bratru Petrovi, který měl vždycky
slabost pro ošklivá zvířata.*

1

Souboj

Staří mistři čarodějové rádi říkají, že kouzla mají svou chuť. Ohnivá kouzla jsou jako koření, které pálí na špičce jazyka. Dechová magie je jemná, takřka chladná, a chutná jako lísteček máty mezi rty. Písečná, hedvábná, krvavá, železná... všechna ta kouzla mají svoji příchut'. Správný zasvěcenec – čaroděj, který dovede čarovat dokonce i mimo oázu – je zná všechna.

A já? Neměl jsem ani potuchy o tom, jak chutná vysoká magie, což byla hlavní příčina všech mých potíží.

Tennat na mě čekal o kus dál mezi sedmi mramorovými sloupy, které obklopovaly městskou oázu. Slunce za ním vrhalo jeho stín na cestu přede mnou. Patrně si tohle místo vybral právě kvůli tomu účinku. A fungovalo to, protože ústa jsem měl vyschlá jako písek pod mýma nohama a jediný pocit, který jsem jasně zakoušel, byla panika.

„Nedělej to, Kellene,“ naléhala Nephenie a zrychlila krok, aby mi stačila. „Ještě je čas odstoupit.“

Zastavil jsem se. Teplý jižní vánek pohyboval růžovými květy tamaryšků, které lemovaly ulici. Ve vzduchu se

vznášely drobné okvětní plátky a třpytily se v odpoledním slunci jako jiskřičky z ohnivých kouzel.

Pár ohnivých kouzel by se mi docela hodilo. Popravdě, vzal bych zavděk jakýmkoli kouzly.

Nephenie si povšimla mého váhání a zbytečně dodala: „Tennat se vytahuje po celém městě, že ti zpřeráží hnáty, jestli se mu postavíš.“

Usmál jsem se, hlavně proto, že to byl jediný způsob jak zabránit, aby se strach, který mi svíral žaludek, neprojevil na mé tváři. Ještě nikdy předtím jsem nepodstoupil čarodějnický souboj, ale byl jsem si celkem jistý, že zkamenět před soupeřem strachy není zrovna účinná taktika. „To bude dobré,“ řekl jsem a znovu vyrazil rázným krokem k oáze.

„Nephenie má pravdu, Kele,“ řekl Panahsi celý udýchaný, jak se snažil udržet s námi krok. Pravou ruku si tiskl k silné vrstvě obvazů, která mu držela pohromadě žebra. „Kvůli mně s Tennatem bojovat nemusíš.“

Zpomalil jsem trochu krok a potlačil nutkání obrátit oči v sloup. Panahsi měl všechny předpoklady, aby z něho byl jeden z nejlepších čarodějů naší generace. Dokonce by se mohl jednou stát i hlavní tváří našeho klanu u dvora, což by bylo neštěstí, jelikož jeho od přírody svalnatou postavu zdeformovaly následky hluboké náklonnosti k rakytníkovým koláčkům a jinak pohledné rysy mu hyzdil špatný stav pokožky, což byl nevyhnutelný následek konzumace výše zmíněných koláčků. Můj lid zná spoustu kouzel, ale žádné z nich neumí vyléčit obezitu a uhrovitou tvář.

„Neposlouchej je, Kellene,“ zavolal na mě Tennat, když jsme se přiblížili ke kruhu bílých mramorových sloupů.

Stál uprostřed kruhu v písku s rukama založenýma na černé plátěné košili. Ustříhl si u ní rukávy, aby bylo vidět, že mu na ruce září ne jeden, ale dva pásy. Na obou předloktích měl tetování, které se mu třpytilo a vzdouvalo pod kůží na znamení toho, že si osvojil kouzla dechu a železa. „Já si myslím, že je od tebe hezké, když dáváš vlastní život všanc, jen abys bránil čest svého tlustého přítele.“

Z hloučku poblíž stojících zasvěcenců se ozval smích. Většina z nich se plna očekávání tlačila za Tennatem. Pořádný výprask každého potěší. Až na postiženého.

Panahsi možná neměl tak dokonalou postavu jako staří čarodějové-válečníci vytesaní do sloupů před námi, byl ale dvakrát lepší čaroděj než Tennat. Neexistovalo vysvětlení, proč u všech čertů dostal v souboji s ním takovou nakládačku. Ještě teď, po více než dvou týdnech strávených v posteli a kdovíkolika léčivých kouzlech, se Panahsi stěží dobelhal na přednášky.

Věnoval jsem protivníkovi svůj nejzářivější úsměv. Jako všichni ostatní byl i Tennat přesvědčen, že jsem ho vyzval na svou první zkoušku z čirého nerozumu. Někteří další zasvěcenci se domnívali, že jsem se chtěl pomstít za Panahsiho, který byl koneckonců jediný přítel, jehož jsem měl. Jiní si mysleli, že tím plním ušlechtilé poslání zabránit Tennatovi v šikanování ostatních studentů a terorizování sha'tepských služebníků, kteří neovládali žádná vlastní kouzla, aby se mohli bránit.

„Nenech se od něj vyprovokovat, Kellene,“ řekla Nephene a pohládla mě po ruce.

Pár lidí mě nepochybně podezíralo, že to všechno dělám kvůli tomu, abych udělal dojem na Nephении, dívku

s nádhernými hnědými vlasy a tváří, která, ač nebyla dokonalá, mně dokonalá rozhodně připadala. Hleděla na mě s neskrývanými obavami. To bylo nesmírně příjemné, ačkoli bych nevsadil ani pětník na to, jestli si mě vlastně všimla za celé ty roky, které uběhly od chvíle, kdy jsme se stali zasvěcenci. Popravdě, většinu dní si mě nevšímal vůbec nikdo. Dnes to ale bylo jiné. Dnes mi věnoval pozornost každý, dokonce i Nephenie. Hlavně Nephenie.

Byla v tom jen lítost? Snad, ale ze starostlivého výrazu na jejích rtech, které jsem toužil líbat od té doby, kdy jsem zjistil, že líbání neznamená, že se dva lidé vzájemně koušou, se mi zatočila hlava. Cítil jsem na kůži její prsty... bylo to poprvé, kdy se mě dotkla?

Jelikož jsem se nerozhodl podstoupit tento souboj čistě proto, abych na ni udělal dojem, jemně jsem Nepheniinu ruku odstrčil a vešel do oázy.

Jednou jsem kdesi četl, že v jiných kulturách se slovem „oáza“ označuje nevelké úrodné místo v poušti, ale pro Jan'Tepy znamená oáza něco úplně jiného. Nad námi se tyčilo sedm mramorových sloupů, každý pro jednu ze sedmi forem pravé magie. Uvnitř uzavřeného kruhu o poloměru deseti metrů nebyly žádné stromy ani zeleň, nýbrž zářící vrstva stříbrného písku, který se nikdy nedostal za hranici vymezenou sloupy, ani když ho rozvířil vítr. Uprostřed byla mělká kamenná nádrž naplněná něčím, co nebylo ani tekutina, ani vzduch, ale co se vlnilo, vzdouvalo a zase opadávalo. To byla pravá magie. Jan.

Slovo „tep“ znamená „lidé“, takže by vám mělo být jasné, jak je pro nás magie důležitá. Až tak, že když sem při-

šli mí předkové jako mnozí jiní před nimi, odložili svá stará jména a stali se z nich Jan'Tepové, „Lid pravé magie“.

Tedy, teoreticky.

Poklekl jsem a narýsoval do písku kolem sebe ochranný kruh. I když „kruh“ je možná silné slovo.

Tennat se zachechtal. „No, teď jsi mě opravdu vyděsil.“

Přes všechno chvástání neměl Tennat ani zdaleka tak impozantní postavu, jak si představoval. Pravda, byl pružný a agresivní, ale nebyl moc velký. Ve skutečnosti byl stejně hubený jako já a o půl hlavy menší. Možná právě to zvyšovalo jeho agresivitu.

„Jste oba stále rozhodnuti podstoupit tento souboj?“ otázal se mistr Osia'phest a vstal z kamenné lavice na kraji oázy. Starý čaroděj přitom hleděl na mě, ne na Tennata, takže bylo naprosto zřejmé, kdo z nás měl vycouvat.

„Kellen neodstoupí,“ prohlásila moje sestra, která se dosud ukrývala za zády našeho učitele. Shalle bylo teprve třináct, byla mladší než my, ale už také skládala zkoušky. Byla ze všech přítomných nejlepší čarodějka, s výjimkou Panahsiho, o čemž svědčila skutečnost, že se mohla pyšnit zářícími pásky pro dechovou, železnou, krvavou a ohnivou magii. Byli čarodějové, kteří prošli svoji cestu životem, aniž by ovládli čtyři druhy magie, avšak moje mladší sestra zcela vážně plánovala zvládnout je všechny.

A kolik pásků jsem rozzářil já? Kolik vytetovaných symbolů se rozvlíní a zažehne pod mými rukávy, až přivolám vysokou magii, která je nerozlučně spjata s mým lidem?

Žádný.

Ano, v hranicích oázy jsem uměl předvádět praktická kouzla, kterým se učí všichni zasvěcenci. Mé prsty znaly

všechny tělesné tvary stejně dobře nebo dokonce lépe než kterýkoli z mých spolužáků zasvěcenců. Uměl jsem dokonale vyslovit každou slabiku, naprosto jasně si představit i tu nejesoteričtější geometrii. Pronikl jsem do všech tajů, které obnášelo sesílání kouzel – až na jejich uplatnění v praxi.

„Odstup ze souboje, Kellene,“ řekla Nephénie. „Najdeš si nějaký jiný způsob, jak složit zkoušky.“

Jenže v tom byl právě ten problém. Táhlo mi už na šestnáct a tohle byla moje poslední šance dokázat, že moje magie je dostatečná, abych si zasloužil své čarodějnické jméno. Znamenalo to, že musím složit všechny čtyři čarodějnické zkoušky počínaje soubojem. Pokud neuspěju, budu nucen se připojit k Sha'Tepům a strávit zbytek života vařením, uklízením nebo vedením domácnosti některého z mých bývalých spolužáků. To by bylo ponižující pro každého zasvěcence, ale pro člena mé rodiny, pro syna samotného Ke'heopse? Nezdá se to nemyslitelné.

Nic z toho ovšem nebylo důvod, proč jsem se rozhodl vyzvat zrovna Tennata.

„Vezměte na vědomí, že zákonná ochrana se nevztahuje na ty, kdo podstupují zkoušky,“ připomněl nám Osia'phesť unaveným a rezignovaným hlasem. „Pouze ti, jejichž schopnosti jim dávají sílu postavit se našim nepřítelům v otevřeném boji, mají právo požadovat udělení čarodějnického jména.“

V oáze se rozhostilo ticho. Každý z nás viděl seznam bývalých zasvěcenců, kteří se pokusili o složení zkoušek, aniž byli připraveni. Každý z nás přesně věděl, jak zemřeli. Osia'phesť na mě znovu pohlédl. „Opravdu jsi připraven?“

„Jistě,“ přisvědčil jsem. Nebyl to nejvhodnější způsob, jak hovořit s naším učitelem, ale mým úmyslem bylo projevít jistou dávku sebedůvěry.

„Jistě,“ posměšně zaskučel Tennat. Zaujal základní obrannou pozici s nohama rozkročenýma na šířku ramen a s rukama volně spuštěnýma podél boků, připravený vyslat kouzla, která si připravil pro náš souboj. „Máš poslední možnost odejít, Kellene. Jakmile začneme, nepřestanu, dokud nepadneš.“ Zasmál se s očima upřenýma na Shallu. „Nepřál bych si, aby strašlivá bolest, kterou ti hodlám způsobit, zbytečně trýznila tvoji sestru.“

Pokud si Shalla povšimla Tennatova dětinského pokusu o galantnost, nedala to ničím najevo. Stála tam s rukama v bok a zářivě žluté vlasy jí půvabně vlály ve větru. Měla je rovnější a jemnější než já ty svoje špinavě hnědé chomáče, které mi věčně padaly do očí. Oba jsme měli po matce světlou pleť, ale moje byla zbrázděná následkem pravidelně se opakujících nemocí. Shalla měla štíhlou pružnou postavu, která přitahovala pozornost takřka všech zasvěcenců našeho rodu. Nikdo z nich ji samozřejmě nezajímal. Věděla, že se v ní skrývá větší potenciál než v nás ostatních a byla pevně odhodlána udělat vše, co bude zapotřebí, aby se mohla jednou stát lordem mágem jako náš otec. Kluci do téhle rovnice zkrátka nepatřili.

„Jsem si jistý, že můj bolestný jekot v pohodě zvládne,“ pravil jsem.

Shalla zachytila můj pohled a v očích se jí zračily zmatek a podezření. Věděla, že pro složení zkoušek udělám cokoli. Proto mě neustále tak bedlivě sledovala.

Ať víš, co víš, Shallo, hlavně mlč, prosím tě.

„Jako student, který získal nejméně pásků,“ vyhlásil Osia’phest, „si můžeš pro souboj zvolit druh magie, Kel-lene. Jaká je tvá zbraň?“

Všichni na mě civěli a snažili se uhodnout, co jsem si zvolil. Zde v oáze každý z nás mohl použít malou dávku různých druhů magie – právě tolik, kolik bylo potřeba k procvičování kouzel. To však nebylo nic ve srovnání s tím, co jste mohli dělat, jakmile jste rozzářili své pásky. Jelikož Tennat měl k dispozici železo a dech, byl bych blázen, abych volil jedno z nich.

„Železo,“ oznámil jsem dost hlasitě, abych si byl jist, že to každý uslyší.

Moji spolužáci na mě hleděli, jako kdybych přišel o rozum. Nephenie zbledla. Shalla přimhouřila oči. Panahsi začal cosi namítat, ale přísný Osia’phestův pohled ho umlčel. „Neslyšel jsem tě dobře,“ pomalu pronesl náš učitel.

„Železo,“ zopakoval jsem.

Tennat se zazubil. Z železného pásku na předloktí mu začala proudit našedlá zář a obalila mu ruce, když začal přivolávat sílu. Všichni věděli, jak má Tennat rád železná kouzla a způsob, kterým vám umožňovala vyřítit se na nepřítele a ztlouct ho. Bylo vidět jeho rostoucí vzrušení, nadšení pramenící z ovládání vysoce účinné magie. Škoda že jsem nevěděl, jaké to je.

Tennat byl tak nedočkavý, že jeho prsty už začaly formovat tělesné tvary kouzel, která chtěl proti mně použít. Jedna z prvních věcí, které se v soubojích naučíte, je, že jen naprostý pitomec ukáže ruku před začátkem střetnutí. Ale jelikož bylo nemožné, abych Tennata porazil v železné magii, myslel si nejspíš, že na tom nesejde.

To byl také ten pravý důvod, proč jsem se usmíval.

Několik posledních týdnů jsem totiž sledoval každý souboj, který Tennat svedl proti ostatním zasvěcencům. Všiml jsem si, že dokonce i silnější studenti – ti, kteří by ho měli snadno porazit – pokaždé skončili tak, že byli přinuceni se vzdát.

A tehdy jsem to konečně pochopil.

Magie je zrádná hra.

Oáza vypadala klidně, skoro mírumilovně. Všichni asi čekali, až se konečně nervózně zachichotám a dřív, než bude pozdě, oznámím, že to všechno byl jen žert. Místo toho jsem zakroužil rameny dozadu a naklonil krk doleva a doprava, až mi v něm křuplo. Nemělo to žádný vliv na mé čarodějnické schopnosti, ale myslel jsem si, že tak možná budu vypadat drsněji.

Tennat sebevědomě zasupěl. Zaznělo to jako jeho běžné zasupění, jen o něco hlasitější. „Myslel bych, že ten, kdo má málem infarkt i z rozsvícení dmuchavkové lampy, bude trochu opatrnější při výběru soupeře.“

„Máš pravdu,“ odtušil jsem a vyhrnul jsem si rukávy, aby byly vidět vybledlé, nehybné inkoustové linky mých šesti vytetovaných pásků. „Takže ti nejspíš vrtá hlavou, proč jsem si vybral právě tebe?“

Tennat na okamžik zaváhal a pak řekl: „Třeba toužíš po smrti a víš, že já jsem ten nejlepší člověk, který tě zavede do šedé uličky a ukončí tvoje utrpení.“

„Možná,“ připustil jsem, „ale řekněme, čistě v zájmu debaty, že je za tím něco jiného.“

„Jako třeba co?“

Měl jsem dopředu připravenou řeč o tom, jak jsem ovládl stín – sedmou a nejnebezpečnější magii, kterou jsme měli všichni zakázanou. Kdyby ho nevydělalo tohle, měl jsem proti němu další trumf: že opravdu velcí čarodějové mezi našimi předky dovedli ovládnout vysokou magii i bez zářících pásků. Ale právě když jsem se chystal spustit, uviděl jsem nad sebou kroužit sokola a rozhodl jsem se změnit taktiku.

„Nemusíš rozzářit své pásky, pokud jsi našel svého zvířecího ochránce.“

Všichni obrátili oči nahoru a uviděli ho. Tennat se hněvivě ušklíbl, čímž mi dal najevo, že začíná být nervózní. „Dneska už nikdo nepoužívá pomocníky. A kromě toho, jak by někdo s tak slabou magií mohl získat zvířecího ochránce? A ještě k tomu sokola? Ani náhodou, Kellene. Ani za tisíc let.“

Všiml jsem si, že se sokol chystá vrhnout dolů na menšího ptáka. „Jdi po něm, miláčku,“ zašeptal jsem tak, aby to všichni slyšeli. Všichni náhle zatajili dech, když se sokolovy pařáty nemilosrdně zaryly do kořisti. Napadlo mě, že by ze mě možná byl dobrý herec, kdyby to zaměstnání nebylo Jan'Tepům zapovězené.

„Dobrá, dobrá,“ zakročil Osia'phest a zamával rukama, jako by chtěl kouzlem zahnat všechna nejpáná slova, kterými jsme se častovali. Byl jsem si skoro jistý, že stařík dobře věděl, že jsem žádného pomocníka nezískal, ale domníval jsem se, že je mu proti srsti odhalovat tajemství jiného čaroděje, dokonce i kdyby to náhodou byly lži. Nebo mu to zkrátka bylo jedno. „Uznávám, že vlastnímu souboji tradičně předchází jistá dávka... vy-

chloubání, ale myslím, že už toho bylo dost. Jste připraveni začít?“

Přikývl jsem. Tennat zachoval kamennou tvář, jako kdyby nárazka, že by snad mohl být nepřipraven, byla pro něho urážkou.

„Výborně,“ řekl Osia’phest. „Začnu tedy odpočítávat.“ Stařík se zhluboka nadechl, což bylo zjevně nepřiměřené, jelikož jediné, co následně pronesl, bylo: „Sedm!“

Zvedl se vítr a moje volná plátěná košile mi hlasitě zapleskala na kůži. Asi podesáté jsem si do ní otřel ruce a odkašlal jsem si, abych se zbavil lechtání v krku. *Nezačni kašlat. Nedávej najevo slabost. Hlavně nedávej najevo slabost.*

„Šest.“

Tennat se na mě široce usmál, jako kdyby měl pro mě přichystané nějaké velké překvapení. Byl bych se bál mnohem víc, kdybych předtím neviděl, že stejný úsměv věnuje před soubojem každému soupeři. Ale stejně jsem byl tak vydešený, že jsem se málem zhroutil na zem.

„Pět.“

Pták se opět vrhl střemhlav dolů, a tak jsem vzhlédl a zamrkal na něj. Tennatův úsměv zakolísal. Zjevně byl schopen uvěřit tomu, že jsem slaboch a současně se mi podařilo získat zvířecího ochránce. *Blbec.*

„Čtyři.“

Začal vytvářet levou rukou tělesné tvary nezbytné pro štítové kouzlo. Ještě nikdy jsem ho neviděl, že by si napřed přichystal štít a pak teprve meč. Pohlédl na svoji ruku, aby se přesvědčil, že tvar je správný. Tennat začínal mít trochu starosti.

„Dva.“

Dva? Kam se poděly tři? *Dávej kruci pozor.* Tennatova pravá ruka vytvořila tělesný tvar pro útočné železné kouzlo, kterému jsme mezi sebou říkali *meč v břiše*. Prsty měl perfektně srovnané tak, aby způsobil svému soupeři co největší bolest. Hlavu měl stále skloněnou, ale zdálo se mi, že se opět usmívá.

„Jedna.“

Ano, určitě se usmíval. Možná to přece jen nebyl dobrý nápad.

„Začněte!“ vyzval nás Osia’phest.

Další věc, kterou jsem ucítil, byla palčivá bolest v břiše.

Jak jsem říkal, magie je zrádná hra.

Většinou.

Náhodný pozorovatel by si ani nevšiml, že se něco děje. Nebylo vidět ani slyšet žádný záblesk nebo zahřmění, pouze světlo končícího dne a slabé šumění větříku vanoucího od jihu. Železná magie není doprovázena žádnými zrakovými či sluchovými dojmy – především proto jsem si ji zvolil. Opravdový boj se odehrával uvnitř našich těl.

Tennat natáhl pravou ruku, v níž pečlivě držel tělesný tvar: prostřední prsty těsně u sebe vytvářely symbol nože, ohnutý ukazováček a malíček naznačovaly řezání a trhání. Hrůzný dotek jeho vůle mi pronikl do hrudi a obtáčel se mi kolem vnitřních orgánů. Bolest, kterou mi to působilo – mnohem horší než známá tupá nebo prudká bolest –, mě málem přiměla zhroutit se na zem a žadonit o milost. *Hrome, je rychlý a taky silný. Proč nemůžu být taky tak silný?*

Odpověděl jsem nepatrným náznakem smíchu a nenuceně jsem se usmál. Výraz v Tennatově tváři mi prozradil,

že jsem ho znejistil. Možná jsem znejistil všechny, protože sebevědomý úsměv nepatřil zrovna k mým obvyklým výrazům.

Svěsil jsem poněkud koutky úst a upřeně pohlédl Tennatovi do očí. Vymrštil jsem ruku vpřed, jako bych chtěl probodnout vzduch. Bylo to velice výrazné gesto a podle všeho mnohem rychlejší, než by kdo čekal od zasvěcence jako já, který se navíc přitom ještě pokoušel o ochranné kouzlo. Zatímco Tennatova ruka starostlivě držela dokonalý tělesný tvar, můj byl volnější, takřka nedbalý, něco, co by si jen málokdo dovolil, poněvadž by nechtěl riskovat jeho porušení.

Zpočátku se nestalo nic. Pořád jsem cítil Tennatovu vůli ve vnitřnostech a mírně jsem rozšířil svůj úsměv – jen abych mu ukázal, že jsem si jistý, že je naprosto vyřízený. Tennatův pohled na mně spočíval ještě několik trýznivých vteřin a pak bolestivý tlak v břiše začal pomalu ustupovat. Najednou několikanásobně vytřeštil oči.

V tu chvíli jsem věděl, že zvítězím.

Druhý důvod, proč jsem si zvolil železnou magii, ačkoli jsem ji sám neovládal, byl ten, že když čaroděj použije k útoku meč v břiše, musí použít i druhé kouzlo – srdcový štít –, aby chránil sám sebe. Nejedná se však o štít, jaký si nejspíš představujete – velký kulatý předmět, který funguje jako zábrana. Ve skutečnosti používáte čarodějnou sílu pro uchování tvaru a celistvosti vlastních vnitřností. Musíte si představit srdce, játra, své... no, zkrátka všecko a snažit se udržet je pohromadě. Pokud ale začnete panikařit – když vás, řekněme, napadne, že druhý čaroděj nad vámi vítězí a nic z toho, co děláte, nefunguje –, můžete si bezděčně své vnitřnosti zmáčknot.

Tímto způsobem Tennat porazil Panahsiho. Proto ho tak ošklivě poranil, ačkoli nikdo až na mě – dokonce ani sám Tennat – si to neuvědomil. Pan se tak zoufale snažil se ochránit, až to nakonec dopadlo tak, že si vnitřní orgány málem rozdrtil sám. Jenže teď to byl Tennat, kdo byl natolik přesvědčen, že jeho kouzla selhávají, že začal přespříliš tlačit na pilu. Pořád jsem ještě cítil ochromující bolest, ale počítal jsem s ní. Já jsem byl na ni připraven. Tennat ne.

Ještě chvíli bojoval, zesiloval svůj útok na mě a přitom mimovolně svým obranným kouzlem dráсал sám sebe. Cítil jsem, jak se mi třesou nohy, a před očima se mi dělaly mžitky. Bolest už byla nesnesitelná. *A přitom se zdálo, že to byl velmi dobrý plán, pomyslel jsem si.*

Náhle se Tennat vypotácel ze svého kruhu. „Dost!“ křičel. „Vzdávám se... vzdávám se!“

Síla tryskající z jeho prstů se rozplynula. Mohl jsem opět dýchat. Ze všech sil jsem se snažil, abych nedal na tváři znát pocit obrovské úlevy.

Osia'phest pomalu přistoupil k Tennatovi, který klečel a ztěžka oddechoval. „Popiš svůj pocit,“ poručil mu náš učitel.

Tennat pohlédl na staříka jako na blázna, což byl dost častý dojem, který vyvolával. „Měl jsem pocit na umření. Takové to bylo!“

Osia'phest přešel bez povšimnutí jeho podrážděný tón. „A bylo to stejné jako u ostatních studentů?“

Zmocnil se mě nával strachu, když jsem si uvědomil, že si Osia'phest ověřuje své podezření. Tennat pohlédl na mě a pak na staříka. „Myslím... myslím, že ze začátku ne. Obyčejně to bolí, asi jako když po vás sáhne silná ruka,

ale s Kellenem je to jiné... horší, jako kdyby se mi kolem břicha ovíjely nějaké pevné šlahouny. Ke konci jsem cítil, jak mi drtí vnitřnosti.“

Osia'phest dlouho stál mlčky. Vítr, který předtím takřka ustal, opět zesílil. Ostatní zasvěcenci na mě stále nevěřícně zírali a lámali si hlavu nad tím, jak mohl někdo, kdo si nezasloužil ani jeden pásek, porazit nejlepšího bojovníka ve třídě. Všichni ale viděli Tennata zakolísat a slyšeli ho vyprávět o svých pocitech, což vypadalo, jako by ho přemohlo nějaké silnější kouzlo. Konečně Osia'phest promluvil: „Vedl sis dobře, Kellene z rodu Ke. Vypadá to, že jsi složil první zkoušku.“

„Složím i zbylé tři,“ prohlásil jsem.

Dokázal jsem to, pomyslel jsem si a vzápětí mě zaplavil pocit neskutečného štěstí. Porazil jsem ho, zvítězil jsem. Je konec nekonečným hodinám, kdy jsem zíral na pásy na svých předloktích a marně jsem se modlil, abych konečně mohl rozlomit pojivo mezi pečetěmi a rozzářit je. Je konec bezesným nocím, které jsem probděl v obavách, kdy asi budu vyhnán z rodného domu, odsouzen stát se Sha'Tepem a žít se jako obchodník, úředník nebo, chraň mě předkové, Tennatův osobní sluha.

Několik zasvěcenců mi zatleskalo. Pochyboval jsem, že si někdo z nich, snad kromě Panahsiho a možná Nephenie, přál, abych Tennata porazil, ale z mého lidu? Řekněme, že všichni milují vítěze. Dokonce i Tennat se mi uklonil, asi tak zdvořile, jak by se za daných okolností dalo očekávat. Jeho celkové hodnocení ve zkouškách jsem neohrozil. Každý zasvěcenec měl tři pokusy na to, aby zvítězil v souboji, a on už jich vyhrál několik.

„Dobrá,“ prohlásil Osia'phest. „Přiveďte další dvojici a –“

„Počkat!“ přerušil učitele jakýsi hlas a silou větší než nejmocnější kouzlo, jaké jsem si dovedl představit, rozmetal vše, co jsem dokázal i co jsem ještě mohl dokázat. S malou dušičkou jsem sledoval, jak má sestra rázně prochází kolem Osia'phesta, míří ke mně a zastavuje se přede mnou s rukama v bok. „Kellen podváděl,“ řekla prostě.

Veškeré mé naděje a sny se rázem zhroutily.

Zrada

Všichni na mě zírali a čekali, jak odpovím na obvinění, které proti mně vznesla vlastní sestra. Můj rozum, který sice zaostával v mnoha směrech, ale vždy měl pohotově celou škálu vysvětlení, výmluv nebo i zcela nestoudných lží, tentokrát selhal na celé čáře. Ne že by mě nic nenapadalo (*Shalla je posedlá ďáblem! Ovládl jsem tajnou, osmou formu magie! Čarodějnická rada mě vyslala, abych ji na vás otestoval! Je to jen sen! Vy všichni spíte!*), ale jak bych se vymluvil, kdyby se rozhodli vyzkoušet mě znovu, tentokrát prostřednictvím někoho, kdo by mi nesedl na lep jako Tennat?

Udělal jsem věc, kterou byste v těchto situacích nikdy neměli dělat. Rozhlížel jsem se po tvářích lidí kolem a doufal jsem, že se mě někdo zastane. S jistějším způsobem, jak dát najevo vinu, jsem se dosud nesetkal. Kupodivu to byl můj učitel, kdo se pokusil mě zachránit. Stařík se zatvářil rozzlobeně a odmítavě zamával rukou. „Děvče, mohou mě přinutit, abych ti dovolil zúčastnit se těchto zkoušek, ale nikdo po mně *nemůže* chtít, abych ti dovolil narušovat jejich průběh. Jdi si otravovat mistra He'meta.“

„Ale on podvádí!“ řekla a ukázala přitom na mě. „Kellen dokonce ani neudělal –“

„Shallo, zmiz odsud,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. Snažil jsem se dát jí znamení očima. *Prosím. Jestli ti na mě jen trochu záleží, nech to být.*

Pokud Shalla pochopila, co se jí snažím naznačit, nedala to nijak najevo. Založila si ruce na prsou a zůstala stát, jako kdyby chtěla zadržet dech na tak dlouho, dokud nedosáhne svého. „Podvádí, mistře Osia’pheste. Nevysílal žádná kouzla.“

Tennat, kterému ještě nedošlo, že Shalla už ho dávno nepovažuje za dost dobrého čaroděje na to, aby se, až přijde správný čas, stal jejím milencem, využil příležitosti a dotkl se její ruky. „Věř mi, Shallo, já byl u toho. Tvůj bratr –“

„Prosím tě, sklapni,“ vyjela na něj a setřásla ho. Znovu ukázala na mě. „Kellen nečaroval. Jenom tě oklamal, aby sis myslel, že čaruje, a tys mu na to skočil, protože jsi pitomec. Přesvědčil tě, že vyhrává, a trikem tě přiměl, abys obrátil svou sílu sám proti sobě. Je to chytré, ale čarování to není.“

Všichni obrátili zraky ke mně. Panahsi. Nephenie. Úplně všichni. Tennat se tvářil nejistě a zdálo se mi, že se snaží znovu si přehrát uplynulé okamžiky a zjistit, jestli byly jeho pocity skutečné. Někteří z ostatních studentů se začali pochechtávat, ale nebylo jasné, komu se vlastně smějí.

Moje lest byla tak prostá, že ji nikdo nemohl očekávat. Teď ale o ní všichni věděli. *Proč jsi mi nedopřála aspoň tuhle jedinou věc, Shallo?*

Osia'phest se zamračil a jeho pohled byl překvapivě měkký, když se setkal s mým. *On to věděl*, uvědomil jsem si. *Od začátku to věděl. Ale proč nic neřekl?* „Dobře,“ zamumlal. „Budu muset projednat tuto záležitost s –“

„Uměl by čarovat, kdyby se víc snažil,“ skočila mu do řeči Shalla a vkročila do kruhu, který byl před pár okamžiky obsazen Tennatem. „Nepotřebuješ žádné úskoky, Kel-lene. Ty si myslíš, že ano, ale jenom proto, že si nevěříš.“

Ačkoli jsem se cítil nekonečně zrazený, měl jsem co dělat, abych se nerozesmál. *Ona si myslí, že mi pomáhá*, uvědomil jsem si. *To je celá Shalla, snaží se udělat ze mě muže, jakým bych podle ní měl být.*

„Ty to dokážeš,“ přesvědčovala mě. „Vím, že to dokážeš. Jsi synem Ke'heopse! Jsi můj bratr a ne nějaký sha'tepský slaboch. Dokaž jim to. Ukaž jim to. Teď!“

Natáhla ruku a vtom jsem pocítil, jak mi její prsty svírají srdce. *Přestaň*, snažil jsem se říct, ale nevydal jsem ze sebe ani hlásku. Útočila na mě stejně rychle a tvrdě jako předtím Tennat. Ale ji jsem už nemohl oklamat, aby se porazila sama. Snažil jsem se odrazit její útok pomocí veškeré skutečné magie, která ve mně byla. Levou rukou jsem vytvořil tělesný tvar štítu – čtyři ohnuté prsty před hrudí s vystrčeným palcem – a marně jsem se snažil načerpat sílu z oázy. Ale vytetovaný železný pásek kolem pravého předloktí zůstával vybledlý a nehybný a nedokázal jsem jí přivolat dost. *Rozzařte se*, poručil jsem vytetovaným páskům. Barevný inkoust se krátce zablýskl na slunci, jako by se mi posmíval. *Rozzařte se. Vy budete svítit! Jsem syn nejmocnějšího čaroděje rodu. Dokážu to. Rozzařte se, kruci. Rozzařte se!*

Shallin útok pokračoval s neztenčenou silou, až jsem vykřikl bolestí. Pohled na mě, jak se svíjím bolestí, ani v nejmenším neoslabil její vůli. Byla si jistá, že jsem stejně silný jako každý z nich, že jediné, co potřebuju, abych se-trásl svou slabost, je dostatečně tvrdý výcvik. „Najdi klid, Kellene,“ mumlala. „Nech se jím prostoupit.“

Bez ohledu na to, jaký jsem měl na ni vztek, jsem se o to pokusil. Snažil jsem se být klidný, jak nás to učili mistři, ale cítil jsem jen sílu Shalliny vůle, která mi drtila srdce. Ó předkové, teď to opravdu začíná bolet.

„Do toho, Kellene,“ povzbuzoval mě Panahsi.

Vlil jsem poslední zbytky sil do štítu – každou špetku, kterou jsem dokázal shromáždit, a ještě víc. Posunul jsem hranice svých možností. Dostal jsem se i za ně, prorážel jsem bariéry, jako by byly z papíru. Pásky zůstávaly stále stejné, ale už mi na nich nezáleželo. *Chceš vidět moji vůli, sestřičko? Tak tady ji máš, ty pitomá, namyšlená, protivná ubožáčko. Tady máš všechno, čeho jsem schopen.*

Najednou jsem pocítil klid a prázdnotu. *Tak o tomhle mistři pořád mluvili? Tohle byl ten „hluboký klid mysli“?*

Jenomže klid nebyl v mé mysli – byl v mém těle. Už před několika okamžiky jsem přestal dýchat... proč jsem přestal dýchat? Odpověď přišla vzápětí, když se mi podlomila kolena a ucítil jsem, jak padám k zemi.

Moje mladší sestra mi právě zastavila srdce.

Šedá ulička

Můj lid nazývá prostor mezi životem a smrtí šedou *uličkou*. Je to přízračné místo, na němž musí každý čaroděj, když nastane jeho čas, čekat na tři údery hromu, které ho povolají před soud našich předků.

To není fér, pomyslí jsem si, když jsem viděl, jak se svět přede mnou naklání, a já padám na záda jako stéblo trávy uťaté zahradníkovou kosou. Dost na tom, že jsem umíral, ale muselo to být zrovna tímto naprosto ponižujícím způsobem, zabit vlastní sestrou? Vždyť mi ještě nebylo ani šestnáct. Ještě nikdy jsem nepolíbil dívku. Popravdě, vůbec jsem toho ještě v životě mnoho nedokázal. Nebudou žádné příběhy o velkých skutcích, za které bych si mohl koupit od našich předků, prvních čarodějů, místo na onom světě.

Uslyšel jsem hlasité žuchnutí, o kterém jsem soudil, že bylo způsobeno mými zády, jak dopadla na písčitou půdu oázy. Pokusil jsem se (z mého pohledu hrdinsky) popadnout dech. Nešlo to.

Napadlo mě, že bych mohl předkům zalhat – vymyslet si příběhy, v nichž bych sváděl souboje na život a na smrt s ohnivými mágy nebo zachraňoval zvířátka před újmou,

ale měl jsem neblahé tušení, že božstva je nejspíš dost těžké obelstít, a kromě toho lhaní pro mě poslední dobou nedopadalo moc dobře.

Ctihodní starci mého klanu nám říkali, že převtělování je trest, který bohové ukládají za životní hříchy a který spočívá v tom, že se dotyčný vrací na svět jako nižší forma, třeba jako krysa nebo dokonce jako nepatrná kapradina. Ovšem jelikož já jsem ještě v životě ničeho nedosáhl, nemohl jsem ani spáchat žádné těžké hříchy. Takže zatímco mé tělo leželo nehybně na písku, došel jsem nevyhnutelně k závěru, že nejspíš projdu šedou uličkou, jen abych byl poslán zpět a začal úplně znova jako poněkud churavý jan'tepský zasvěcenec neobdařený takřka žádnou magií. *Prosím, prosím, nenechte mě umřít takhle.*

Starci by mě za takové opovážlivé myšlenky vyplísnilí a připomněli by mi, že v šedé uličce vládne klid a mír, kde umírající čaroděj slyší tóny uklidňující hudby a hlasy těch, které nejvíce obdivoval, velebicí jeho jméno.

A já? Já slyšel křik.

Přicházel z nejrůznějších směrů. Osia'phest byl slyšet nejmíc. Křičel na ostatní zasvěcence, aby mu udělali místo, a pak začal odříkávat kouzlo, které, pokud jsem slyšel dobře, mělo mnoho slabik stejných jako to, které používají kuchaři, aby nezkazili jídlo. Osia'phest je sice starý, ale není ani zdaleka nejmocnější čaroděj, jakého si můžete představit. Hlas měl pronikavý a zoufalý, což není do začátku zrovna nejlepší, jelikož vysoká magie vyžaduje především naprostý klid a dokonalé soustředění.

Vstaň, říkal jsem si. Dýchej. Osia'phest tě nemůže dlouho chránit, sám je vysušený jako meruňka. Vstaň!

Panahsi taky křičel, volal na někoho, aby sehnal ranhojiče. Myslím, že důvěřoval Osia'phestovým schopnostem ještě méně než já.

Další hlas byl tichý a skoro uklidňující. To byla Nephenie. „Snaž se dýchat, Kellene, jen se snaž dýchat.“ Opakovala ta slova znovu a znovu, jako kdyby mě neustálé opakování mohlo přimět, abych ji poslechl.

Nejdražší Nephenie, tohle je úplně k ničemu, myslel jsem si. Zkus mě radši líbat, třeba mi srdce zase naskočí. Přinejhorším budu mít aspoň něco, o čem můžu říct předkům. Byl bych se sám sobě smál, kdyby mi sloužily příslušné tělesné funkce. Kdo by si byl pomyslel, že ani umírání nedokáže ochromit chlapeckou touhu?

„Šedne mu kůže,“ pronesl kdosi. To vyvolalo další křik.

Jeden hlas jsem uprostřed všeho rámusu neslyšel – hlas mé sestry Shally, ačkoli bych přísahal, že slyším její dech.

Když jsme byli ještě děti a spávali jsme v jednom pokoji, vždycky jsem poznal, když měla Shalla zlé sny. Nadechovala se a vydechovala zvláštním způsobem... rychle a mělce, jako kdyby běžela do kopce. Jelikož jsem ji slyšel stejně dýchat i teď, dostal jsem absurdní nápad vzít ji za ruku a utěšit ji, jako jsem to dělával, když jsme byli děti – když jsme ještě neměli žádnou magii a dlouho do noci jsme si povídali o tom, co všechno dokážeme, až vyrosteme. Tenkrát jsem ji měl raději. Ona snad cítila to samé ke mně.

Jak to může být dlouho, co mé srdce dotlouklo, uvažoval jsem. Minuta? Dvě? Jak dlouho můžete přežít, pokud vám nic nepumpuje krev do žil? A jestli je tohle ta šedá ulička, proč se zdá, že tu postává tolik lidí a květnatě řeční?

Starci slibují, že se umírajícímu čarodějovi zjeví obrazy těch, které měl nejraději a kteří na oplátku milovali jeho. To se také ukázalo jako přehnané. Viděl jsem jen dokonale nehybný žhnoucí uhlík. *Slunce*, uvědomil jsem si. Když jsem dopadl na zem, měl jsem hlavu otočenou k západu a teď jsem hleděl nehybnýma očima přímo do zapadajícího slunce. To aspoň vysvětlovalo ten pocit pálení.

Povzbudivé však bylo, že jsem všechno vnímal, ačkoli mi netlouklo srdce. Nejspíš to znamenalo, že Osia'phestovo zoufalé kouzlo přece jen trochu zabírá.

Jantarové světlo se změnilo v neurčitou šmouhu, z níž se pomalu vynořil obraz Shally klečící přede mnou. Bolest v očích poněkud polevila. Měla dost rozumu na to, aby si uvědomila, že budu-li nadále hledět přímo do slunce, oslepu. Když jsem lépe rozeznal její tvář, uviděl jsem v ní výraz obav a smutku a... ještě něco jiného. Zklamání. *Zabila mě a je zklamaná z toho, že umírám.*

Pocítil jsem zvláštní klid. Myslím, že to bylo logické, protože ke všem příznakům paniky – rychlému tepu a dechu nebo nadměrnému pocení – je třeba tlukoucí srdce.

Z úvah mě vytrhl opakující se zvuk Osia'phestova chabého, unaveného hlasu. Čím víc jsem se snažil soustředit na jeho tvář, tím méně jsem z ní rozeznával. Že by se stmívalo?

„Záchranné kouzlo slábne,“ naléhal Panahsi.

„Nemohu pokračovat. Potřebujeme ranhojiče. Okamžitě.“ Osia'phestův hlas zněl ochraptěle, takřka soucitně.

„Použij kouzlo spojení krve!“ naléhal Panahsi. „Ať mu zase bije srdce!“

„Nemohu,“ odvětil Osia'phest. „Musel bych propojit jeho srdce s mým a já jsem příliš starý.“

„Vy máte strach!“

„Ovšemže mám strach, hlupáku. Jestli teď zemřu, kouzlo, které ho chrání, zcela přestane účinkovat.“

Po chvíli mlčení se ozvala Shalla. „Tak to udělám já. Ukažte mi jak!“

„To nejde,“ odvětil stařec přiškrceným hlasem. „Ty... chybí ti cvik. Já nebudu... ten, kdo řekne tvému otci, že... že jsem...“

Uslyšel jsem vedle sebe žuchnutí.

„Mistře Osia’pheste?“ vyjekla Shalla.

„Ten starý blázen omdlel,“ pravil Panahsi. „Nedokázal udržet kouzlo.“

To je výborné, pomyslel jsem si. Jsem obklopený samými čaroději, a žádný z nich mě nezachrání.

Někteří plakali a jejich vzlyky zněly jako dešťové kapky padající do hluboké studny. *Kde je ta uklidňující hudba, kterou slibovali starci? Kde jsou ty hlasy velebící mé jméno?*

Uslyšel jsem dupot těžkých bot blížících se po písku ke mně. „Z cesty, pitomci,“ zavrčel ženský hlas. Poslední slovo z jejích úst zaznělo jako *pidimci*. Její přízvuk nebyl ani trochu jan’tepský, protahovala samohlásky tak strašně, že jsem se div nerozesmál. „Všichni ustupte daleko dozadu, jestli nechcete strávit příští týden tím, že se budete škrábat po celém těle rovnou skrz ty vaše fešácké sukně.“

Na kůži se mi sneslo cosi lehkého a práškovitého. Uvažoval jsem, jestli je takhle cítit sníh. Napřed to štípalo, pak pálilo a nakonec to svědilo tak příšerně, že jsem se začal obávat, že se zblázním.

„Promiň, chlapče,“ zašeptala mi ta žena do ucha. „Tohle se ti nebude líbit ani trochu.“

Svědivý pocit se mi rozšířil do očí a na okamžik se mi projasnil zrak. Viděl jsem ji, jak klečí u mě. Měla hezkou, ostře řezanou tvář rámovanou dlouhými rudými vlasy s jedinou bílou kadeří, která jí trčela zpod hraničářského klobouku – takového, který jsem viděl u daromanských jezdců, když projížděli po svých pastvinách se stády dobytka. Poslední dobou jsme na území Jan'Tepů mnoho Daromanů nevidali. Tahle měla na sobě uválenou bílou košili a přes ni černou koženou vestu. Držela cosi v ústech – tyčinku se žhnoucím rudým koncem, z něhož vycházely obláčky šedé mlhy. *Doutník? Kdo by kouřil v přítomnosti nemocného? A, bohové, kdy už to svědění přestane?*

Uslyšel jsem nějaké postrkování. Shalla se snažila ovládnout situaci. „Kdo jsi? Dej to z něj pryč. Je –“

„Vypadni, děvenko,“ odtušila žena a snadno sestru odstrčila. Pak opět věnovala pozornost mně. „To svědění ti způsobuje prášek, který ti dráždí nervy. Po tom pitomém kouzlu, které mumlal ten dědek, bys zůstal paralyzovaný a s poškozeným mozkem.“ Pak, jako by ji to právě napadlo, dodala: „Ne že by všichni Jan'Tepové nebyli tak trochu padlí na hlavu.“

„Potřebuje *skutečnou* magii, ne nějakou hloupou hraničářskou medicínu,“ nedala se odbýt Shalla.

„Skutečnou magii,“ pohrdavě zafrkala žena a opět se obrátila ke mně. „Vím, že je to nepříjemné, chlapče, ale jestli tě to utěší, tak ta další část bude *opravdu* bolet.“

Cítil jsem, že mi něco zprudka dopadlo na prsa, jako by se mě pokoušeli zatlouct do země. Žena měla zaťaté pěsti. Zvedla je a vzápětí mě jimi opět prudce udeřila.

„Nech toho!“ ječela Shalla. „Vždyť ho zabiješ!“

No, jsem si docela jistý, že o to už ses postarala ty, Shallo. Na druhou stranu, jestli to tak půjde dál, skončím jako pořádně zmlácená mrtvola se spoustou modřin. Snad bych z toho mohl udělat příběh, který by se předkům líbil dost na to, aby mě nechali projít bránou. *Tady jsem, Vaše svatosti, ležím na zemi a tahle šílená ženská se snaží pěstmi vymlátit mi duši z těla.*

„Sešlu na tebe znehybňující kouzlo, jestli toho nenecháš,“ vyhrožovala Shalla.

„Holčičko, začínáš mi lézt na nervy.“ Žena mě udeřila do prsou potřetí a počtvrté. Pak se ke mně sklonila a ucítil jsem na rtech cosi měkkého a vlhkého. Pocit to byl zvláštní, ale příjemný. Že by mě líbala? *Bohové mají opravdu divný smysl pro humor.*

Zjevně však nemají rádi, když si z nich někdo utahuje, protože v příštím okamžiku líbání skončilo a tlučení začalo nanovo. Už to ale nebolelo tolik jako předtím a pocit svědění mě také přešel. Popravdě jsem necítil vůbec nic. *To je konec... Ted' umřu.*

Starci říkají, že když dojdete na konec šedé uličky, ozve se trojí zahřmění, které vás povolá před soud. Slyšel jsem ten hrom.

Poprvé zněl jako hlasité zapraštění doprovázené ostrou bolestí na levé straně hrudníku. Jedno ze žeber se mi zlomilo.

Hrom zahřměl podruhé, tentokrát jako hlasité zadunění, které vycházelo odkudsi z mého nitra. Srdce se mi zachvělo a ožilo.

Já žiju, uvědomil jsem si, když se mi hrud' náhle prudce rozpohybovala. *Já dýchám!* K dovršení vši absurdity jsem

vzápětí začal myslet na to, co bych asi měl říct, až se zvednu, aby to znělo dost duchaplně a statečně. Pak jsem uslyšel třetí a poslední zahřmění – burácení tak hlasité, jako by mělo otrást celým světem a smést nás všechny pryč.

Ve skutečnosti to samozřejmě nebylo zahřmění, ani předtím ne. Co jsem v té chvíli slyšel, byl hlas mého otce.

Zněl opravdu hodně rozzlobeně.

Zdálo se, že bohové jsou připraveni vynést ortel.

Hrom

Co se stalo pak, si pamatuju jen v útržcích – krátkých záblescích mezi mraky, které halily mé vědomí na cestě z městské oázy do našeho domu. Začalo to tím, že mě otec zvedl ze země a pošeptal mi do ucha: „Nebreč před nimi. Jestli musíš brečet, ještě to chvíli vydrž.“

Jan'Tep musí být silný, připomněl jsem si. Stejně obvykle kdovíjak nebrečím, nikdy jsem neviděl jediný důkaz, že by to bylo k něčemu dobré. Ale byl jsem strašně vyčerpaný, zklamaný a pořádně vyděšený, takže jsem potřeboval velkou dávku sebezapření, abych ze sebe vypravil: „Já nebudu brečet.“

Otec lehce přikývl se slaboučkým náznakem úsměvu. Cítil jsem v sobě teplo, což mě přimělo zajímat se, jestli vyslal ohnivé kouzlo, ačkoli samozřejmě nemohl nijak vytvořit žádné tělesné tvary, když mě neustále držel v náruči.

Všichni v oáze stáli jako opaření, až na Osia'phesta, který dosud ležel na zemi, i když podle jeho nesrozumitelného mumlání jsem předpokládal, že postupně nabývá vědomí. Panahsi, Nephénie, Tennat a ostatní spolužáci-zasvěcenci na nás jen mlčky zírali.

Otec byl vysoký muž, přes metr osmdesát, a měl vlasy černé jako uhlé – v příkrém kontrastu k blondaté barvě, kterou jsme Shalla a já zdělili po matce. Knírek a krátkou bradku měl pečlivě zastřižené, čímž působil nanejvýš důstojným dojmem všude, kde se objevil. Byl silný ve všech směrech, ve kterých se to od Jan'Tepa očekávalo: na těle, na duchu a především v magii. Dokonce i v Panahsiho pohledu se zračila jistá nevíra v to, že jsem opravdu syn někoho tak mocného jako Ke'heops.

„Můžu se postavit,“ řekl jsem otci, rozpačitý z toho, že vypadám před ostatními zasvěcenci tak bezmocně. Nepouštěl mě.

Shalla se k nám bázně přiblížila. „Otče, nezlob se na mě kvůli –“

„Buď zticha,“ okřikl ji a sestra zmlkla. Sledoval jsem, jak otec pozorně zkoumá situaci před námi a prohlíží si jednoho přítomného po druhém. Věděl jsem, že v nich čte stejně snadno, jako dokáže odemknout jejich mysl, sledovat jejich reakce na svou přítomnost a prosívat kradmé pohledy a uhýbající oči. Viděl jsem, jak proniká do předchozích událostí posuzováním a tříděním strachu či provinění každé osoby před svými zraky. Pak jeho tvář nabyla lehce rozpačitého výrazu. Otočil jsem hlavu a spatřil jsem, jak hledí na ženu, která mi zachránila život.

„Ty. Jak se jmenuješ?“ zajímal se.

Postoupila o krok blíž, jako by tím chtěla dát najevo, že se ho nebojí. „Ferus Parfax,“ řekla a natáhla ruku v rukavici, aby mi setřela něco z tváře. Uviděl jsem na hnědé kůži rukavice zrnka zelenošedého prášku. „Určitě ho bu-

deš chtít vykoupat. Až ten prášek pronikne do kůže, začne zase účinkovat, a pak je to ještě horší.“

„Ty teď půjdeš s námi,“ řekl otec, sotva dokončila větu.

Ferius Parfax vypadala navzdory bílému pramenu vlasů, který jí trčel mezi rudými chomáči ukrytými pod hraničářským kloboukem, o několik let mladší než můj otec. Přesto si dala ruce v bok a hlasitě se rozesmála. „Hele, myslela jsem si, že vy Jan’Tepové znáte *všecky* kouzelný slovíčka.“

Mezi mými spolužáky to zašumělo a ozvala se prudká nadechnutí. Nejhlasitější patřilo Shalle. Nikdo si nedovolil takhle mluvit s Ke’heopsem, zvlášť ne nějaká daromanská tulačka bez magie. Pohlédl jsem na otce, kterému trochu ztvrdly rysy, ale potom řekl: „Odpusť mi. Doprovodila bys nás prosím do mého domu? Mám k tobě pár otázek, jejichž zodpovězení by mohlo být důležité pro synovo uzdravení.“

Ferius na mě mrkla, jako by právě vyčarovala bouřku uprostřed vyprahlého dne. „Beze všeho,“ řekla.

Něco mě nutilo se také zapojit do hovoru, a tak jsem řekl: „Jmenuju se Kellen.“

„Ráda tě poznávám, Kellene,“ odpověděla, smekla klobouk a ve vteřině ho měla zase na hlavě. Daromani už zkrátka mají takové zvláštní malé rituálky.

Naši pozornost upoutal rozruch nedaleko nás. Osia’phest se s pomocí několika studentů, kteří stáli u něj, pokoušel postavit se na nohy. „Lorde Ke’heopsi –“

„Pomozte mu někdo,“ řekl otec.

Dva z nejbližších zasvěcenců vzali Osia’phesta za paže a zvedli ho na nohy. Starý mistr čar a kouzel udělal ně-

kolik nejistých kroků směrem k nám. „Snad bych mohl podrobněji vysvětlit okolnosti...“

„Odpočiň si,“ poradil mu otec. „Někdo z nich ti pomůže domů. Promluvíme si zítra.“

Osia'phest se zatvářil, jako by nad ním byl právě vynešen rozsudek, kterým byl uvržen do vězení. Ferius si znechuceně odfrkla. „Čarodějové,“ řekla tónem, jako kdyby to slovo v její řeči znamenalo něco jiného než v naší.

Pohled na to, jak staříka jeho studenti prakticky odnášejí, jak nad ním koulí očima a jak se po mně ohlížejí, mě naplnil studem. „Můžu stát sám,“ oznámil jsem otci.

Na okamžik přimhouřil oči, ale nakonec mě postavil na zem. Náhlá slabost v nohou a mžitky před očima byly prvním znamením, že jsem udělal strašlivou chybu.

„V životě jsem neviděla člověka, který by se tak rychle zotavil po zástavě srdce,“ utěšovala mě Ferius a poplácala mě po zádech. Až na to, že mě ve skutečnosti neplácala po zádech. Její ruka mě popadla za košili na zádech, abych neupadl dopředu na tvář.

Otec odvedl obdivuhodnou práci, když předstíral, že si toho nevšiml. Udělal krok vpřed, aby ostatním zakryl výhled na Ferius, která teď už potřebovala obě ruce, aby mě udržela ve vzpřímené poloze. „Vy ostatní máte domovy a rodiny, ke kterým se můžete vrátit,“ sdělil jim. „Tak to udělejte.“

Během pár vteřin byla oáza prázdná. Nikdo se u mě nezastavil, nikdo mi nic neřekl. Ani Panahsi, ani Nephenie. Tennat se dokonce ani neobtěžoval mě urazit.

Když všichni kromě Shally a Ferius odešli, otec se otočil k Daromance a přikývl. Pustila mě a okamžitě jsem

pocítil, že padám naznak. Otec mě bez námahy zachytil. „Teď by ses měl vyspat,“ řekl.

Nebyl to rozkaz ani kouzlo. Kdybych se hodně snažil, mohl jsem zůstat vzhůru. Ale, víte, byla tu slabounká, nekonečně malá naděje, že když usnu, možná se později probudím a zjistím, že to všechno byl jen strašlivý, ponižující sen. A tak jsem zavřel oči a doufal.